

ζωπυρώση τὸ θάρρος αὐτῆς; Καὶ ὁμοῦς ἡ καρδία τῆς ἐπαλλεν· ἦτο ἔτι παγωμένη. Καὶ ἐβιβρίζον μὲν δέξιν τινὰ τὰ χεῖλη τῆς ὑπὲρ τῆς ἀσφαλείας τοῦ Ὀλαφ, ἀλλὰ τὸ ἦθος τοῦ προσώπου τῆς ἐξέφριζε μεγάλην ἀγωνίαν. Τέλος ἀπεφάσισε νὰ ἐπανέλθῃ ἐν σιγῇ εἰς τὸν κοιτῶνά της, χωρὶς καὶ ὁ σύζυγος, ὅστις διεσκέδαζεν ἐκεῖ πλησίον νὰ ὑποπτεύσῃ, ὅτι ὁ ἀγαθος ἄγγελος εἶχεν ἔλθει τόσῳ πλησίον αὐτῇ!

Ὅταν ἡ Ἑρμελίνδη εἰσῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνά της, εἶδεν ἐν τινι τῶν γωνιῶν αὐτοῦ γυναῖκα οὐχὶ μὲν ἔτι γραῖαν, ἀλλὰ τὸ μέτωπον ἐρρύτιδωμένον ἔχουσιν καὶ διὰ βροστρούχων λευκοτάτων περιεστεμμένον. Ἡ ἀγρία αὕτη εἰκὼν, οἱ σπινθηροδόλοι αὐτοὶ ὀφθαλμοὶ ἐπῆλθον εἰς τὴν μνήμην τῆς Ἑρμελίνδης, ὡς ἡ φρικαλέα ἀνάμνησις παρελθόντος ὀνείρου· κατελήφθη δὲ καὶ πάλιν ὑπὸ τοῦ μανδραγόρα τοῦ πολλάκις τὴν παιδικὴν αὐτῆς ἡλικίαν πτοήσαντος. Ἡ Οὐλβὰ ἐπλησίασεν αὐτῇ, εἰρωνικῶς δὲ πῶς προσηγόρευσε τὴν σύζυγον τοῦ Οὐλρίχου.

— ὦ! καλῶς ὤρισεν εἰς τὴν νέαν^η της κατοικίαν ἡ δεσποινὶς τῆς Μεσημβρίας, εἶπεν ἐν ἐπιτετηδευμένῳ ᾗθει· φοβοῦμαι πολὺ μήπως ὁ τόπος οὗτος δὲν τῇ ἀρέσῃ τόσον πολὺ· ἀλλὰ τί νὰ γείνη· ὅ,τι ἔγεινεν ἔγεινεν· τώρα πλέον εἶναι ἀργά· δὲν πρέπει νὰ λυπῇται δι' αὐτό.

— Τὸ μέγαρον τοῦ συζύγου μου πάντοτε θὰ ᾔναι εὐάρεστον εἰς τὴν σύζυγόν του· ἀπεκρίθη ἡ Ἑρμελίνδη προσπαθοῦσα νὰ ἐπαναλάβῃ ὅλην αὐτῆς τὴν σοβαρότητα καὶ αξιοπρέπειαν.

— Νὰ δώσῃ ὁ Ὀδίνος εἶπεν ἡ τροφός· ἀλλ' ἡ δεσποινὶς τῆς Μεσημβρίας ἔχει χρέος νὰ γνωρίξῃ ὅτι εἰς αὐτὴν ἐδῶ τὴν χώραν κάμνει κακὴν ἐντύπωσιν ἡ σύζυγος ἐνός Ὑάρλου νὰ τρέχῃ τὸ μεσονύκτιον, ὡς κλέπτῃς, εἰς τὰς μεγάλας αἰθούσας τοῦ μεγάρου· ἀλλὰ μήπως, νομίζεις, καὶ οἱ πολεμισταὶ αὐτοὶ τοῦ Βορρά· ἔχουν ὄρεξιν νὰ δέχωνται γυναῖκας εἰς τὰς διασκεδάσεις των; Ἐὰν ὁ Ὑάρλος ἐγνώριζεν ὅτι ἡ σύζυγός του ἦλθε τόσῳ πλησίον του, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἤθελον ἀνάψῃ ὑπὸ τοῦ θυμοῦ.

Ἡ Ἑρμελίνδη δὲν ἤκουσε βεβαίως ἀτάραχος τοὺς ἀνοσίους αὐτοὺς τῆς Σκανδιναυῆς λόγους· ἀλλ' ἐνῶ ἐστήριζε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς ἡψατο τοῦ σταυροῦ τῆς Οὐλρίκης· τοῦτο δὲ καὶ μόνον ἤρκεσεν, ἵνα ἐπαναδώσῃ αὐτῇ πᾶσαν τὴν ἀταραξίαν καὶ τὴν ἀπάθειαν.

Οὕτως ἀναπολήσασα τὸ παρελθόν, ἀνεμνήσθη

ὅτι πᾶσας τῆς ζωῆς τὰς δυνάμεις εἶχεν ἀφιερωμένas εἰς τὴν μητέρα τοῦ Θεοῦ· ταῦτα δ' ἀναλογισθεῖσα ἤρχισε νὰ δέηται τῆς Παρθένου· ὅσπερ ἄποταθεῖσα πρὸς τὴν Οὐλβαν εἶπεν αὐτῇ.

— Εἶμαι ξένη τῆς χώρας ταύτης· εἶναι ἐπόμενον λοιπὸν ὅτι δὲν σὲ γνωρίζω, οὐχ ἦττον ὁμοῦς ἀγαπῶ τὸν σύζυγόν μου καὶ θέλω νὰ ἐπαγρυπνῶ ἐπὶ τῶν θεραπειῶν του· φύγε λοιπὸν, φύγε· καὶ λησμονῶ ἀμέσως τοὺς προπετεῖς λόγους τοὺς ὁποίους ἐτόλμησας νὰ ἀποτείνῃς πρὸς τὴν γυναῖκα τοῦ ἀθέντου σου.

Ὡς ὁ δαίμων τοῦ κακοῦ, ἅμα τῇ ἀνατολῇ τοῦ ἡλίου, γίνεται ἄφαντος, οὕτως ἐξηφανίσθη, ἅμα τοῖς λόγοις τούτοις καὶ ἡ Οὐλβὰ· ἡ δ' Ἑρμελίνδη καὶ αὐτὴ ἐπανευρέθη ἐν τῇ ἐρημίᾳ — ἐν τῇ ἐρημίᾳ! ὦ! ὦ! δὲν ἦτο μόνῃ· ἐξῆ· πλωμένη ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, καὶ ἔχουσα τὴν κεφαλὴν ἐπτηριγμένην ἐπὶ λίθου, τὸ πρόσωπον ὠχρὸν ὑπὸ τῆς ἀγωνίας, τοὺς δ' ὀφθαλμοὺς τεταπεινωμένους, δὲν ἦτο μόνῃ· διότι ὁ λίθος οὗτος ἦν οἷον τὸ προσκέφαλον τοῦ Βάθελ· ἄγγελοι δὲ πτερωτοὶ μετέφερον πρὸς τὸν Θεὸν τὴν δεήσιν τῆς εὐγενοῦς γυναικὸς, καὶ πρὸς ἀμοιβὴν τὰς εὐλογίας τοῦ Κυρίου μετέδιδον αὐτῇ.

(Ἀκολουθεῖ).

Η ΜΥΡΕΨΙΚΗ ΔΙΑ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ.

Θρησκευτικὴ καταγωγὴ τῆς μυρεψικῆς.

Ἡ χεὶρ τοῦ Δημιουργοῦ διέχυσε τοὺς πλουσίους αὐτῆς θησαυροὺς ἐπὶ τῶν ἀνθέων ἅτινα ἔβηκεν ἐπὶ κορυφῶν καὶ λεπτοφυῶν στελεχῶν, ἐχρωμάτισε διὰ τῶν ζωηροτέρων, ποικιλωτέρων καὶ ἀρμονικωτέρων χρωμάτων καὶ ἐπότισε διὰ τῶν ἐκλεκτοτέρων ἀρωμάτων. Τὸ ἄνθος κατέχει σπουδαιότητα τὴν θέσιν ἐν τῷ συνόλῳ τῆς φύσεως. Ἐν τῷ μέσῳ τῶν πετάλων ἐτέθησαν τὰ παραγωγικὰ ὄργανα τὰ σκοποῦντα τὴν δικιῶνισιν τῶν εἰδῶν μετὰ τὸν θάνατον τῶν ἀτόμων ἐφ' ὧν ὑπῆρχον. Ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τῆς νηπιακῆς αὐτοῦ εἰσέτι κοίτης ἔμαθε νὰ σέβηται τὰ τόσον μεγαλοπρεπῆ προϊόντα, ἐὰν δὲ ποτε ἐτόλμησε νὰ φέρῃ ἐπ' αὐτῶν τολμηρὰν χεῖρα, ἔπραξε τοῦτο ὅπως προσφέρῃ πρὸς τὸν Δημιουργὸν ἐκεῖνο ὕπερ ἐθεόρει ὡς τὸ σύμβολον τῆς τελειότητος. Ἐν ταῖς θρησκευτικαῖς ἰδίως τελειαῖς νῦν

ἀρχαίων λαῶν πρέπει ν' ἀναζητήσωμεν τὰ πρῶτα ἔχνη τῆς μυρεψικῆς τέχνης· παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἔθνεσιν ἡ προσφορά τῶν ἀρωμάτων ἔθεωρεῖτο ὡς ἐνδειξις τῆς βαθυτέρας λατρείας.

Ὁ Πλίνιος ἀναγνωρίζει ὡς μητέρα τῆς μυρεψικῆς τέχνης τὰς ὠρσίας χώρας τῆς Ἀσίας, ἐν ἧ εὐρίσκεται ἄφθονος ὁ φυτικὸς πλοῦτος, ὡς ἐν χώρᾳ προνομιστοῦχῃ ἥτις, δεχομένη πρώτη τὰς ἡλιακὰς ἀκτῖνας, φαίνεται ὅτι ἐξαντλεῖ πάσας τὰς ζωογόνους αὐτῶν δυνάμεις· ἡ γνώμη αὕτη τοῦ Πλινίου ἐπιβεβαιούται καὶ ὑπὸ τῶν Γραφῶν. Αἱ συχναὶ τῆς Βίβλου ἐκφράσεις περὶ μύρων καὶ ἀρωμάτων ἀποδεικνύουσιν ὅτι πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἐγένετο σημαντικὴ κατανάλωσις αὐτῶν παρὰ τοῖς λαοῖς ὧν τὸ ἔδαφος παράγει τὴν ἀλόην, τὸ κιννάμωμον, τὸ σάνταλον, τὴν καρυύραν, τὰ καρυόφυλλα καὶ πλεῖστα ἄλλα, ἅτινα ἐπὶ αἰῶνας ἔμειναν ἄγνωστα εἰς τὸν λοιπὸν κόσμον.

Τὰ μῦρα παρὰ τοῖς Ἰουδαίοις.

Οἱ ἀρχαῖοι ἀπέδιδον ιδέαν οὐ μόνον ἀτομικοῦ, ἀλλὰ καὶ θρησκευτικοῦ σεβασμοῦ εἰς τὰς προσφοράς τῶν μύρων, ὡς ἀποδεικνύει τὸ παράδειγμα τῶν μάγων αἵτινες μετὰ τὴν γονυκλινῇ προσκύνησιν τοῦ ἀρτιτοκου Ἰησοῦ, προσέφερον αὐτῷ χρυσὸν καὶ λίθον καὶ σμύρναν. Φαίνεται ὅτι οἱ Ἰουδαῖοι δὲν ἔκαμνον μεγάλην καλλωπιστικὴν τῶν ἀρωμάτων χρῆσιν, εἴτε διότι ἀπηγόρευον τοῦτο οἱ αὐστηροὶ Μωσαϊκοὶ νόμοι, εἴτε διότι ὁ νομαδικὸς αὐτῶν βίος δὲν ἐπέτρεπεν αὐτοῖς νὰ ἐνασχοληθῶσιν εἰς τέχνην ἀνήκουσαν εἰς τὴν πρόδον τοῦ πολιτισμοῦ.

Εἶναι ὁμῶς βέβαιον ὅτι, ἐκτὸς τῶν ἐν τοῖς ναοῖς καίομένων ἀρωμάτων, οἱ Ἰουδαῖοι εἶχον καὶ ἕτερα μῦρα πρὸς ῥαντισμὸν τῶν νεκρῶν ὡς καταφάνεται ἐν τῷ παραδείγματι Ἰωτῆρ τοῦ ἀπὸ Ἀριμαθίας καὶ πολλοῖς ἄλλοις.

Οἱ Ἰουδαῖοι συνείθιζον ν' ἀλείφονται διὰ μύρων πρὸ τοῦ γεύματος· ἐν τούτοις εἶναι βέβαιον ὅτι δὲν ἔκαμνον μεγάλας προόδους εἰς τὴν μυρεψικὴν, νύχαριστοῦντο δὲ μόνον εἰς τὴν χρῆσιν τῶν ἀρωμάτων οἷα παρέχει ταῦτα ἡ φύσις ἢ τὸ πολὺ διαλελυμένα ἐντὸς καταλλήλου ῥευστοῦ.

Οἱ πρῶτοι Χριστιανοὶ μιμούμενοι τοὺς Ἰουδαίους παρέλαβον τὴν χρῆσιν τοῦ θυμιάματος ἐν τῇ τελετῇ τῆς λειτουργίας. Εἰς ἐκ τῶν πατέρων τῆς ἐκκλησίας, Ἐφραίμ ὁ Σύρος παρήγγειλε

διὰ τῆς διαθήκης αὐτοῦ νὰ μὴ διαχυθῇ μήτε κατ' ἐπὶ τοῦ φερέτρου αὐτοῦ οὐδὲν ἄρωμα, ἀλλὰ νὰ δοθῶσιν εἰς τὸ θησιαστήριον.

Τὰ μῦρα παρὰ Σίναις.

Οἱ Σῖναι, ὧν ἡ ἡδυσπία ἔχει τι τὸ λεπτόν, κατὰ τὸν Clave, ποιῶνται μεγάλην κατανάλωσιν ἀρωμάτων ἐν ταῖς λατρείαις αὐτῶν, ὡς καὶ ἐν ταῖς οἰκιακαῖς αὐτῶν συνηθείαις. Καίουσιν εὖροσμα ξύλα καὶ ῥητίνας πρὸ τῶν βωμῶν αὐτῶν, μιγνύουσι δὲ πρὸς τούτοις καὶ μετὰ τῶν τροφίμων· πρὸ πάντων ὁμῶς περιζήτητα εἶναι τὰ ἀπροδισιακὰ, δι' ὧν κατασκευάζουσιν εὖροσμου· σφαίρας ἐξ ἄμβρας, μόσχου, ἀνθῶν καννάβου μετὰ ὀπίου καὶ ἐτέρων οὐσιῶν, αἵτινες, κρατούμεναι ἐν ταῖς χερσὶ καὶ θερμαίνόμεναι ῥίπτουσιν εἰς ἡδυσπαθῆ σπασμὸν τὰς μικρόποδας καλλονὰς τὰς πληθυνούσας τὸ οὐράνιον κράτος ⁽¹⁾.

Τὰ μῦρα παρὰ τοῖς Ἑλλήσι.

Ἡ Ἑλληνικὴ μυθολογία ἀποδίδει εἰς τοὺς ἀθανάτους τὴν ἐπινόησιν καὶ χρῆσιν τῶν μύρων, κατὰ δὲ τὸν μῦθον, οἱ ἄνθρωποι δὲν ἤθελον γνωρίσει ταῦτα ἂν ἐτήρη ἔχεμύθιαν μίαν τῶν νυμφῶν τῆς Ἀφροδίτης.

Καθ' Ὅμηρον, ὅταν οἱ θεοὶ τοῦ Ὀλύμπου ἐτίμων διὰ τῆς ἐπισκέψεως αὐτῶν θνητῶν τινα, διέχεον κατόπιν αὐτῶν ὀσμὴν ἀμβροσίας εἰς ἐνδειξιν τῆς ἀθανάτου αὐτῶν φύσεως.

Ἡ συνηθεὶς τοῦ ἀλείφειν τὰ σώματα τῶν ἀποθανόντων δὲν ἦτο μόνον Ἰουδαϊκὴ· ἅπαντες οἱ λαοὶ τῆς ἀρχαιότητος φαίνεται ὅτι ἐπραττον τοῦτο κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον· οὕτως εὐρίσκομεν παρ' Ὀμήρῳ ὅτι ἡ Ἀφροδίτη ἡγρύπνει νυχθιμερὸν ἐπὶ τῶν λειψάνων τοῦ Ἑκτορος, χύνουσα ἐπ' αὐτῶν πολύτιμόν τι μῦρον ⁽²⁾.

Τὰ μῦρα παρὰ Ῥωμαίοις.

Ἐκ τῆς Ἑλλάδος τὰ μῦρα ταχέως εἰσέδυσαν εἰς τὴν Ῥώμην, μολονότι δ' ἡ πώλησις αὐτῶν ἦτον αὐστηρῶς ἀπηγορευμένη κατ' ἀρχάς, ἡ χρῆσις ὁμῶς αὐτῶν κατήντησε βαθμηδὸν μεγίστη. Ὅπως σχηματίσθη τις ιδέα τινὰ ἀρκεῖ ν' ἀναγνώσῃ τοὺς λατίνους ποιητάς, ιδίως δὲ τοὺς κωμικοὺς.

Οἱ Ῥωμαῖοι κατακτήσαντες τὴν Αἴγυπτον,

(1) Les Talismans de la beauté p. 16.

(2) Ἰλ. ψ. 485.

τὴν Ἰνδικήν, τὴν Ἀραβίαν, ἐπομφεύοντο ἐκ τῶν χωρῶν τούτων μεγίστας ποσότητας ἀρωμάτων, εἰς ἅτινα προσέθετον καὶ τὰ ἐκ τῆς Ἰταλίας καὶ Γαλατίας προερχόμενα. Ὁ εὐώδης σχοῖνος ἦτο τὸ κοινότερον αὐτῶν ἄρωμα, ὅπερ διεφυλάττετο ἀποκλειστικῶς διὰ τὰς κυρίας τῆς αὐλῆς· ἔχαιρον ἐπίσης μεγάλην ὑπόληψιν τὰ ῥόδα τοῦ Πέστου (Poestum), τὸ μοσχομάκερ (macis), τὸ ὀποβάλακμον, τὸ κιννάμωμον κτλ. Μετεχειρίζοντο δὲ ταῦτα μετ' ἀπιστεύτου ἀφειδίας ὅπως ἀρωματίσωσι τὰ λουτρά, τὰ δωμάτια, τὰς κλῖνας αὐτῶν, καθὼς δὲ παρ' Ἑλλήσι, οὕτω καὶ παρὰ Ῥωμαίοις ὑπῆρχον ἴδια ἀρώματα δι' ἕκαστον μέρος τοῦ σώματος. Ἐμύγνουον προσέτι ταῦτα καὶ μετὰ τοῦ οἴνου, ἐρράντιζον τὰς κεφαλὰς τῶν συνδαιτυμόνων, ἐν ᾧ δὲ θεατρικῶν παραστάσεων, τὸ καλύπτρον τὸ ἀμφιθέατρον σκέπασμα βρεχόμενον εἰς ἀρωματικά ὕδατα, ἐρράντιζεν ἐν εἰδει βροχῆς τοὺς τε ὑποκριτάς καὶ θεατάς· καὶ αὐτοὶ δὲ οἱ ἄετοὶ τῶν Ῥωμαίων ἐδρέχοντο πρὸ τῆς μάχης διὰ τῶν εὐσμοτέρων αἰθερίων ἀρωμάτων, ἐπνελαμβάνετο δὲ τὸ τοιοῦτον ὁσάκις ἡ νίκη ἀπέβαινεν ὑπὲρ αὐτῶν.

Θέλομεν ἀναφέρει γεγονότα τινὰ ὅπως ὑποδείξωμεν τὴν παρὰ Ῥωμαίοις κατάχρησιν τῶν ἀρωμάτων. Κατὰ τὴν κηδεῖαν τῆς συζύγου αὐτοῦ Ποππαίας, ὁ Νέρων ἔκαυσεν ἐπὶ πυρᾷ πλείονα ἀρώματα τῶν ὅσα δύναται νὰ παραγάγῃ ἡ Ἀραβία εἰς ἓν ἔτος. Εἰς προγενεστέραν δ' ἐποχὴν, ὁ ὑπὸ τῆς τριανδρίας προγραφείς Πλάκιος Πλάγκος ἐπροδῶθη ἐκ τῶν ἀρωμάτων τὰ ὅποια ἔφερεν, ἐπειδὴ αἱ ὀδημαῖοι ἀποπομπαὶ αἱ ἐκ τοῦ καταφυγίου αὐτοῦ ἐκπορευόμεναι ὑπέδειξαν τὰ ἴχνη αὐτοῦ εἰς τοὺς καταδιώκοντας αὐτὸν στρατιώτας.

Ὁ Πλίνιος ἀναφέρει μέγαν ἀριθμὸν κοσμητικῶν παρασκευασμάτων εὐχρήστων παρὰ Ῥωμαίοις· καὶ τὴν μὲν κόμην ἔβαπον μέλαιναν διὰ τοῦ ὑπερρίκου, τῆς μύρτου, τῆς κυπαρίσσου, τοῦ βρασμένου φλοιοῦ τῶν πράσων καὶ τῶν λεπύρων τῶν καρύων.

Μίγμα ἐλαίου καὶ τέφρας ἐκ σκωλήκων ἐμπόδιζε τὴν λεύκανσιν αὐτῶν. Αἱ μυρτίδες προσλάμβανον τὴν φαλακρότητα, τὸ δὲ λίπος τῆς ἀρκτοῦ ἀπὸ ταύτης τῆς ἐποχῆς ἐχρησίμευσεν, ὥς καὶ τὴν σήμερον, εἰς αὐξήσιν τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς!

Αἱ κυρίαι τῆς αὐλῆς, εἰς ἃς ἦτον ἀπηγορευ-

μένη ἡ μελανὴ κόμη ἔβαπον τὴν κόμην αὐτῶν ξανθὴν δι' ὁποῦ κυδωνίων μεμιγμένου μετὰ κύπρου (κνᾶ).

Τὸ κορμίνιον ἦτον, ὅπως καὶ τὴν ὥρα βλέπομεν καθ' ἑκάστην, εὐχρηστὸν εἰς χρωματισμὸν τῶν παρειῶν, ὁ μανδραγόρας ὅπως ἐξαλείψῃ τὰς οὐλὰς τοῦ προσώπου· ἐκτὸς δὲ τῶν ἀπλῶν οὐσιῶν, οἱ μυρεψοὶ τῆς Ῥώμης εἶχον συνθέσει πλῆθος μιγμάτων, ἅτινα εὐρίσκωμεν ἐν τῇ Κοσμητικῇ τοῦ Ὀβιδίου, ὧν τινὰ ἐχρησίμευσον εἰς τὸ νὰ δικαιωνίσωσι τὸ ὄνομα τῶν ἐρευρετῶν αὐτῶν· οὕτω π. χ. ὁ Martial διετῆρησε μέχρις ἡμῶν τὸ ὄνομα τοῦ Νικέρου, τοῦ Κόσμου καὶ λοιπῶν.

Τὰ μῦρα ἐν Ἰταλίᾳ.

Κατ' ἀρχαίαν τινὰ συνήθειαν ὁ πάπας ἐν Ῥώμῃ εὐλογεῖ κατ' ἔτος τὸ καλούμενον χρυσοῦν Ῥόδον. Τὸ ἐκ χρυσοῦ καὶ ὑπὸ πολυτίμων κοσμούμενον ἀδαμάντων τοῦτο ἄνθος ἀρωματίζεται διὰ βαλσάμων καὶ μύρων, ἡ δ' αὐτοῦ Ἀγιότης ἀναγνώσασα τὰς καταλλήλους τῇ περιστάσει εὐχὰς, λαμβάνει τὸ Ῥόδον διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς καὶ εὐλογεῖ πάντας τοὺς περιεστώτας. Τὰ ἄνθη ταῦτα ἀκολούθως ἀποστέλλονται συνήθως μὲν πρὸς αὐτοκράτορας, ἐνίοτε δ' εἰς πρίγκηπας. ἄλλοτε δὲ πάλιν, εἰ καὶ σπανιώτερον, εἰς πόλεις καὶ εἰς σωματεῖα. Τὸ Ῥόδον τοῦ 1862 προσηνέχθη τῇ αὐτοκρατορίᾳ τῶν Γάλλων, τὸ δὲ τοῦ προηγηθέντος ἔτους τῇ βασιλείᾳ τῆς Ἰσπανίας.

Τὰ μῦρα ἐν Γαλλίᾳ.

Κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς γαλλικῆς μοναρχίας ἔθετον ἐπὶ τῶν φερέτρων θυοδόκας πλήρεις ἀρωμάτων καιομένων, ἀνευρέθησαν δὲ τοιαῦται καὶ εἰς τοὺς τάφους ἐκκλησίας τινὸς τῶν Παρισίων.

Μετὰ τῶν δώρων ἅτινα ὁ Χαρδὺν-Ἐλ-Ρασίτ ἐπεμψε πρὸς Κάρλον τὸν Μέγαν ὑπῆρχον καὶ ἀρώματα, ἡ δὲ εἰσβολὴ τῶν Ἀράβων εἰς τὴν Ἰσπανίαν ἔφερε τὰ παχύμυρα καὶ ἕτερα ἄγνωστα μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης κοσμητικά. Αἱ σταυροφορίαι ἐπροίκισαν τὴν Εὐρώπην διὰ νέων ἀρωμάτων, ἡ δ' ἀνακάλυψις τῆς Ἀμερικῆς ἀπεκάλυψε τὸ κακάον, τὴν βανίλλην, τὸ Περουβιανὸν βάλακμον, τὸ τοῦ Τολοῦ κτλ.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἀναγεννήσεως τῶν

τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν, τὸ σκῆπτρον τῆς μυρεψικῆς ἐκρατεῖτο ὑπὸ τῶν Ἰταλῶν καλλιτεχνῶν οὓς μετέφερε Φραγκίσκος ὁ πρῶτος καὶ Αἰκατερίνη ἢ τῶν Μεδίκων· ἡ ἐποχὴ αὕτη δύναται νὰ παραβληθῇ πρὸς τὴν τοῦ Martial ὅσον ἀφορᾷ τὴν γενομένην κατάχρησιν τῶν φυλαμάτων, αἰσιμῶν, ἀρωματισμένων χειροκτίων καὶ λοιπῶν τεχνικῶν ἐπιτηδεύσεων. Κατόπιν τῆς ἐποχῆς, ταύτης διέπρεψαν ἡ ἐκ Λιμόνου Ἀρτεμις ἥτις συνεβουλεύετο τὸν ἱατρὸν Παρακέλσον, ἡ Μαργαρίτα, καὶ αἱ ἡρώιδες τοῦ Brantome αἵτινες ἀνεζήτησαν ἐν τῇ ἰταλικῇ καλλωπιστικῇ τὴν βοήθειαν τῆς τέχνης. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἐδημοσιεύθησαν τὰ συγγράμματα τοῦ Saigini, τοῦ Guet, τῆς Isabella Cortese, τοῦ Marinello, ἅτινα ἐπραγματεύθησαν ἀξιολόγως τὰ περὶ καλλωπιστικῆς τέχνης.

Ἐγκαταλειφθέντα τὰ ἀρώματα ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἑρρίκου τοῦ Δ'. ὅστις αἰετοῦτε πολέμων ἔκαμνεν ἐλαχίστην ὀσμῶν καὶ ἀρωμάτων χρῆσιν, ἀνέλαβον τὴν προτέραν εὐνοϊκὴν αὐτῶν ὑποδοχὴν ἐν τῇ αὐλῇ Λουδοβίκου τοῦ ΙΓ'. ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς ὡραίας Ἀννης τῆς Αὐστρίας. Τὸ φύραμα τῶν ἀμυγδαλῶν, τὸ διὰ τοῦ κακάου καὶ τῆς βινίλλης παχύμυρον ἐξ Ἰσπανίας κομισθέντα, ἐχρησίμευον εἰς λεύκανσιν τῶν χειρῶν καὶ τῶν ὤμων τῶν ὡραίων κυριῶν τῆς αὐλῆς.

Ἐπὶ τῆς βασιλείας Λουδοβίκου τοῦ ΙΑ'. προεγράφησαν καὶ πάλιν ἐκ δευτέρου, ἀνωρθώθησαν δ' ἐντελῶς ἐπὶ τῆς μεσοβασιλείας· ἡ παντοτεινὴ σχεδὸν ὡραιότης τῆς Ninon de Lenclos, ἣν διετήρησε μέχρι τοῦ ἐβδομηκοστοῦ αὐτῆς ἔτους, δεικνύει τὴν πρόοδον τῆς μυρεψικῆς κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην.

Ἀρώματι καὶ τὴν σήμερον εἰσέτι ἐν μεγίστῃ χρήσει, ἐπενοήθη ὑπὸ εὐγενοῦς τινὸς Ῥωμαίου καλουμένου Φραγγιπάνη, φέρει δὲ καὶ μέχρι τῆς σήμερον τὸ αὐτὸ ὄνομα· εἶναι δὲ κόνις σύνθετος ἐξ ὅλων τῶν γνωστῶν ἀρωματικῶν οὐσιῶν κατ' ἱσας ποσότητας, εἰς ἣν προστίθεται κόνεως φλωρεντινῆς ἱριδος ἵσον ποσὸν πρὸς τὴν ὅλην κόνιν, πρὸς δὲ καὶ ἐν ἐπὶ ταῖς ἑκατὸν μόσχου κοινοῦ καὶ μόσχου ἐκ μόσχογαλῆς. Ὑπάρχει εἰσέτι καὶ ρευστὸν τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος, ἐπινοηθὲν ὑπὸ τοῦ ἐγγόνου αὐτοῦ Μερκουρίου Φραγγιπάνη, χαῖρον γενικὴν φήμην, ὅπερ κατασκευάζεται διὰ κατεργασίας τῆς ἀνωτέρω κόνεως τοῦ Φραγγιπάνη ἐν καλῷ οἶνοπνεύματι, ὅπερ διαλύει τὰ ὀσμυρὰ αὐτῆς στοιχεῖα. Ὑπάρχει ἐν

Ῥώμῃ οἰκογένεια φέρουσα τὸ ὄνομα τοῦ Φραγγιπάνη, ὅπερ ἐδόθη αὐτῇ, ὡς λέγουσι, ἐκ τινος ὑπηρεσίας ἣν μέλος τι τῆς οἰκογενείας ἐξέτελει ἐν τινι τελετῇ, καθ' ἣν παρούσῃζε τὸν διὰ τὴν λειτουργίαν ἀπαιτούμενον ἄρτον (Frangipani ἐκ τοῦ frangere panem).

Ὁ αὐτοκράτωρ Ναπολέον ὁ πρῶτος ἠγάπηε τ' ἀρώματα καθ' ὑπερβολὴν, εἰς τρόπον ὥστε ἔχυνε πᾶσαν πρωΐαν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καὶ τῶν ὤμων αὐτοῦ ὕδωρ τῆς Κολωνίας, ἡ δ' αὐτοκράτειρα Ἰωσηφίνη μετεχειρίζετο μετ' ἀπιστεύτου ἀφειδίας τὰ ἐκ Μαρτινίκας κομιζόμενα κοσμητικά.

Ἡ μυρεψικὴ τέχνη ἐν Παρίσι.

Ἡ πρὸς τὰ ἀρώματα καὶ τὰ κοσμητικά κλίσις ἐφθασε σήμερον ἐν Παρίσι εἰς τὸ μὴ περαιτέρω, ὥστε πληθὺς καταστημάτων καὶ ἐργοστασιῶν ἰδρύθη· οἱ Παρίσιοι χορηγοῦσι πλέον τὰ ἀρώματα εἰς ὅλον τὸν κόσμον, ἡ δ' ἐτησίᾳ παραγωγὴ ὑπερβαίνει τὰ 50,000,000 φρ.

Κατὰ τὴν ἐρθὴν παρατήρησιν τοῦ K. Clave, πρέπει νὰ διακρίνωμεν τρία εἶδη μυρεψῶν, τοὺς πεφημισμένους μυρεψοὺς, τοὺς συνήθεις καὶ τοὺς ἀνωμότους, οἵτινες ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀπομιμοῦνται τὰ προϊόντα τῶν ἄλλων παρασκευάζοντες προϊόντα ἀθλίως ποιότητος.

Ὑπάρχουσιν ἐν Παρίσις πληθὺς μυρεψικῶν ἐργοστασιῶν χαιρόντων τὴν τοῦ κοινοῦ ἐμπιστοσύνην, μεταξὺ τῶν ὁποίων διακρίνονται ἐπὶ παραδείγματι τὰ καταστήματα τοῦ Chardin Hadancourt, Demarson, Gellé, Lubin, Pinaud, Pivet καὶ Violet κτλ. ἅτινα διακρίνονται διὰ τὸ ἄδολον καὶ τὰ ὑγιεινὰ ἀποτελέσματα τῶν προϊόντων αὐτῶν.

Ἡ Θουδόκη ἥτις ἔκκειν ἐν τοῖς ἀνακτόροις τῆς Βαβυλῶνος, τῆς Βενετίας, καπνίζει εἰσέτι ἐν τοῖς ἀνακτόροις τῆς Τεχεράνης καὶ ἐπὶ τῶν ὀχυρῶν τοῦ Βασπόρου· ἡ ζωὴ τῆς σουλτάνας καὶ τῆς Ὀθαλίκης παρέρχεται ἐπὶ προσκεφαλαίων ἐρρηντισμένων δι' ἁμύρας, ἐνῶ αὐταὶ περιμένουσι τὸ λουτρὸν ἢ τὴν ἄφριξιν τοῦ κυρίου αὐτῶν. Ὅσον ἀφορᾷ τὰς μυστικὰς φροντίδας τοῦ καλλωπισμοῦ, οἱ μωαμεθανοὶ ἀκολουθοῦσιν εἰσέτι τὰς θρησκευτικὰς παραγγελίας καὶ τοὺς τύπους τοὺς ἐν τῷ Κόρανῳ ἀνευρισκομένους. Οἱ Δερβίση ἐχρουν πάντοτε τὸ μονοπόδιον τῶν ἀποψιλωτικῶν φυλαμάτων (gusma) καὶ τῶν κοσμητικῶν ἅτινα ἀλείφονται μετὰ τὸ λουτρὸν, ὅπερ καθ' ἑκάστην Παρασκευὴν ἐξαγνίζει αὐτοὺς, ἀλλ' ὅσον ἀφορᾷ

τὰ λοιπὰ ἀρώματα καὶ λοιπὰ κοσμητικά, ἡ Ἀνατολή ἀπώλεσε τὸ μονοπώλιον αὐτῆς, ἐάν δὲ ἡ Ἀραβία παρχωρῇ ἡμῖν εἰσέτι τὴν σμύρναν, καὶ τὰς ῥητίνας, αἱ Ἰνδαὶ τὸ σάνταλον καὶ τὴν βενζόην, ἡ Κίνα τὸν μύσχον, παρχωροῦσιν εἰς ἡμᾶς ταῦτα ὡς ὕλην ἀκατέργαστον. μόνον δ' οἱ Παρίσιοι μεταμορφοῦνσι ταῦτα, δίδοντες αὐτοῖς τὴν κομψὴν τοῦ συρμοῦ σφραγίδα καὶ διασπείροντες ταῦτα εἰς ὅλον τὸν κόσμον.

(ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Γ. ΑΚΕΣΤΟΡΙΔΗΣ.

ΑΝΔΡΟΓΥΝΑΙΚΟΜΑΧΙΑ.

ΚΩΜΩΔΙΑ ΕΙΣ ΜΕΡΗ ΤΡΙΑ

ὑ π θ

Π. Δ. ΖΑΝΟΥ.

(Συνέχεια. Ἴδε φυλλ. 1Ε' καὶ 1ΣΤ'.)

ΜΕΡΟΣ Γ'.

ΑΙ ΑΠΟΣΤΑΤΙΔΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ.

Νῦν ἡ σκηνὴ παριστᾷ τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ἐξωτερικὴν ὄψιν τῆς οἰκίας τοῦ Σωσιάδου· εἰς τινὰ ἀπ' αὐτῆς ἀπόστασιν φαίνεται ἑτέρα οἰκία.

ΣΚΗΝΗ Α'.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ.

[Ἐξέρχεται ἡσυχῶς ἐκ τῆς οἰκίας, ἄρρουν μακρὴν μέλαιναν ἐνδυμασίαν καὶ ἐρυθρὰν ταινίαν πρὸς τὸ δεξιὸν τῆς ὀφθαλμοῦ.]

Ἄφου τὴν μάχην πρῶτος ἐπροκάλεσες, τῆς Ἀμαζόνος δέξαι τὰ κτυπήματα, κύριε Σωσιάδη! Ναι, συμβούλιον κ' ἐγὼ θὰ συγκαλέσω τώρα γυναικῶν, ἐν ψήρισμα ἀπόψε νὰ ψηφίσωμεν ἀντίθετον ἐκείνου καὶ θὰ ἴδωμεν τίς θὰ ὑπερισχύσῃ ἐκ τῶν δύο μας.

[κύπτουσα ἡσυχῶς πρὸς τὴν θύραν.]

Μαρία! αἰ, Μαρία!

ΜΑΡΙΑ [ἐξερχομένη.]

Διατάξατε.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ.

Τὴν κεφαλὴν σου κρού' εὐθύς, Μαρία μου,

μ' αὐτὴν τὴν ποδίαν σου ὡς γρατίδιον καὶ τρέξε νὰ φωνάξῃς πάραυτα ἐδῶ τὴν Ἀγλαΐαν, τὴν Ἑλένην, τὴν Ἀνθώ καὶ ὅλας μου τὰς φίλας, λέγουσα κρυφά ὅτι τὰς περιμένω εἰς τὸν οἶκόν μου τὴν νύκτα ταύτην χωρὶς ἄλλο νὰ ἐλθοῦν, περὶ σπουδαίου νὰ σκεφθῶμεν πράγματος. Ἐάν δὲ δυστροπῶσι καὶ δὲν ἔρχονται, εἰπὲ πῶς πάσχω, ἀποθνήσκω, χάνομαι, καὶ νὰ προφθάσουν. Ἄν δὲ, ὃ μὴ γένοιτο, οἱ ἄνδρες σ' ἐρωτήσουν, ὡς περίεργοι, αὔριον εἶναι ψυχροσάββατον εἰπὲ καὶ συμφωνίαν ἔχομεν, πρῶτ' πρῶτ' εἰς τὸ νεκροταφεῖον νὰ ὑπάγωμεν. Μαρία μου, σὲ θέλω ἄρχισ' ἀπ' ἐδῶ, ἀπὸ αὐτὴν τὴν θύραν.

ΜΑΡΙΑ [ρεύγουσα.]

Ναί, κυρία μου.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ.

Κοιμήσου, χαϊδεμένε Σωσιάδη μου, τὸν ὕπνον νὰ χορτάσῃς. — ὦ ἐκδίκησις! Τῶν γυναικῶν οἱ τρόποι δὲν σὰς ἤρεσαν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι εἴμεθα κακαί, ὡς φαίνεται, διότι μὲ μειδίαμα γλυκὺ ἐπιζητοῦμεν νὰ γλυκάνωμεν, τὰς θλίψεις τῶν ἀνδρῶν μας· τύρανν' εἴμεθα, καὶ διὰ τοῦτο, φαίνετ' ἐκκρύβετε τὸν πόλεμόν σας τοῦτον. Ἔστω κύριοι ἰδοὺ ὡς ἄλλαι Ἀμαζόνες καὶ ἡμεῖς λαμβάνομεν τὸ δόρυ εἰς τὰς χεῖράς μας καὶ θὰ ἐκδικηθῶμεν! μὴ γελάτε, μὴ καὶ αἱ γυναῖκες ἔξούρετε δὲν παίζουσιν, ἀλλὰ θαγαίνουν καὶ τσιμποῦν ἀλόπητα. Σὰς φαίνεται ἀστεῖον, ἔστω· πλὴν ἡμεῖς θ' ἀγωνισθῶμεν καὶ . . . ἢ τὰν ἢ ἐπὶ τάν! — Ἀλλὰ κἀμμία βλέπω καὶ δὲν φαίνεται τί, μήπως ἔχουν ἀπλωμένον τραχανᾶν ἐγὼ δὲ περιμένω; — Τί ἀνόητος! ἀκόμη δὲν ἐξῆλθε καὶ ἀπαίτησιν ἔχω νὰ φθάσουν· ἀνυπόμονοι πολὺ τῇ ἀληθείᾳ αἱ γυναῖκες εἴμεθα.

[βλέπουσα πρὸς τὰ βάτος τῆς ὁδοῦ.]

— Ἴδου τρεχάτη μία ἔρχετ' ἀπ' ἐκεῖ ἡ Ἀγλαΐα εἶναι.